

Księga Daniela - numer sto szesnaście

Odślaniając dni pomsty: prorocze studium ostrzeżenia Jeremiasza i ostatniego pokolenia

Jeff Pippenger
2024-03-04

W poprzednim artykule rozważaliśmy pięćdziesiąty rozdział Księgi Jeremiasza, a w tym fragmencie mowa o sądzie nad Babilonem, który rozpoczyna się wraz z rychło nadchodzącym prawem niedzielnym w Stanach Zjednoczonych i kończy się gniewem Bożym. Sąd wykonawczy jest dniem pomsty Pana, który został przedstawiony przez zniszczenie Jerozolimy w roku 70 n.e. Zniszczenie Jerozolimy dokonane przez Rzym w 70 r. n.e. było wcześniej zapowiedziane typologicznie przez zniszczenie Jerozolimy dokonane przez Nabuchodonozora. Razem stanowiły dwóch świadków sądu wykonawczego nad nierządnicą z Tyru, która jest też nierządnicą z siedemnastego rozdziału Księgi Objawienia.

Jeremiasz informuje nas, że gdy pomsta Pana zostanie dokonana na współczesnym Babilonie, począwszy od wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej, „W owych dniach i w owym czasie — mówi Pan — będzie się szukać nieprawości Izraela, lecz jej nie będzie, a grzechów Judy — i nie będą znalezione; bo odpuszczę tym, których pozostawię”. W owych dniach pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy będzie już dokonane.

"Co czynicie, bracia, w tym wielkim dziele przygotowania? Ci, którzy jednoczą się ze światem, przyjmują światowy wzorec i przygotowują się na znamię bestii. Ci, którzy nie ufają sobie, którzy się upokarzają przed Bogiem i oczyszczają swoje dusze przez posłuszeństwo prawdzie — ci otrzymują niebiański wzorec i przygotowują się na pieczęć Boga na swoich czołach. Gdy dekret zostanie wydany i pieczęć odciśnięta, ich charakter pozostanie czysty i nieskalany na wieczność." Testimonies, tom 5, 216.

Sąd wykonawczy rozpoczyna się wraz z drugim głosem osiemnastego rozdziału Apokalipsy, który wzywa mężczyzn i kobiety do ucieczki z Babilonu, a Jeremiasz mówi: "Ich dzień nadszedł, czas ich nawiedzenia. Głos tych, którzy uciekają i wymykają się z ziemi Babilonu, by ogłosić na Syjonie pomstę Pana, naszego Boga, pomstę jego świątyni. Zwołajcie łuczników przeciwko Babilonowi: wszyscy, którzy naciągacie łuk, otoczcie ją dookoła; niech nikt z niej nie ujdzie; odpląćcie jej według jej uczynków; według wszystkiego, co uczyniła, uczynicie jej." Jej sąd zostaje dokonany przez "łuczników". Pierwsza wzmianka o łuczniku w Piśmie dotyczy Izmaela.

I Bóg usłyszał głos chłopca; i anioł Boży zawołał do Hagar z nieba i rzekł do niej: Co ci jest, Hagar? Nie bój się, bo Bóg usłyszał głos chłopca tam, gdzie jest. Wstań, podnieś chłopca i weź go za rękę, bo uczynię z niego wielki naród. I Bóg otworzył jej oczy i zobaczyła studnię z wodą; i poszła, napełniła bukłak wodą i dała chłopcu pić. I Bóg był z chłopcem; i dorastał, mieszkał na pustyni i został łucznikiem. Księga Rodzaju 21:17–20.

„Godzina wielkiego trzęsienia ziemi” w jedenastym rozdziale Apokalipsy wskazuje początek sądu wykonawczego nad nierządnicą Rzymu, który rozpoczyna się wraz z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym w Stanach Zjednoczonych. W tej „godzinie” „trzecie biada przychodzi prędko. I zatrafił siódmy anioł”. Trzecie biada to siódma trąba. To łucznicy islamu zostają użyci, aby wymierzyć Jego sąd tym, którzy narzucają znak papieskiej władzy (święcenie niedzieli) i prześladowają tych, którzy zachowują znak Bożej władzy (święcenie sabatu).

W rozdziale dwudziestym pierwszym Ewangelii według Łukasza Jezus, odpowiadając na pytania uczniów dotyczące zniszczenia Jerozolimy i świątyni, przedstawia narrację historyczną, która zarazem obrazuje dzieje dni ostatecznych. Wspomina o „dniach pomsty”, które były istotnym proroczym rysem Jego posługi jako Mesjasza; określił to w swojej inauguracyjnej zapowiedzi posługi, czytając z proroka Izajasza w kościele w Nazarecie. To ogłoszenie w Nazarecie i ów fragment z Izajasza przedstawiały nie tylko Jego posługę, lecz także przesłanie Jego uczniów, a ściślej dzieło i posługę ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy.

Duch Pana Boga jest nade mną, bo Pan namaścił mnie, abym głosił dobrą nowinę pokornym; posłał mnie, abym opatrzył skruszonych na sercu, abym ogłosił wolność jeńcom i otwarcie więzienia dla związanych; aby ogłosić rok łaski Pana i dzień pomsty naszego Boga; aby pocieszyć wszystkich, którzy opłakują; aby wyznaczyć opłakującym na Syjonie: wieniec zamiast popiołu, olej radości zamiast żałoby, szatę uwielbienia zamiast ducha przygnębienia; aby nazwano ich drzewami sprawiedliwości, nasadzeniem Pana, by On był uwielbiony. I odbudują dawne ruiny, podniosą wcześniejsze spustoszenia i naprawią miasta zniszczone, spustoszenia wielu pokoleń. Cudzoziemcy staną i będą paść wasze stada, a synowie obcych będą waszymi oraczami i winogrodnikami. Lecz was nazwą Kapłanami Pana; ludzie będą was zwać: Sługami naszego Boga; będziecie korzystać z bogactw narodów i w ich chwale będziecie się chlubić. Za waszą hańbę otrzymacie podwójnie; zamiast pohańbienia radować się będą swoim działem; dlatego w swojej ziemi posiadają podwójne, a ich udziałem będzie wieczna radość. Bo Ja, Pan, miłuję prawo, nienawidzę grabieży w ofierze całopalnej; i w prawdzie pokieruję ich dziełem, i zawrę z nimi wieczne przymierze. A ich potomstwo będzie znane wśród narodów, a ich potomkowie wśród ludów; wszyscy, którzy ich zobaczą, uznają, że są potomstwem, które Pan pobłogosławił. Z wielką radością będę się weselił w Panu, moja dusza będzie się radować w moim Bogu; bo przydzielił mnie w szaty zbawienia, okrył mnie płaszczem sprawiedliwości, jak oblubieniec stroi się ozdobami i jak oblubienica przystraja się swymi klejnotami. Bo jak ziemia wydaje swój pąk i jak ogród sprawia, że to, co w nim posiano, wyrasta, tak Pan Bóg sprawi, że sprawiedliwość i uwielbienie rozkwitną przed wszystkimi narodami. Izajasz 61:1-11.

Sto czterdzieści cztery tysiące, którzy są opieczętowani w dziewiątym rozdziale Księgi Ezechiela, to ci, którzy opłakują grzechy w Kościele i na świecie. „Miłościwy rok Pana i dzień pomsty naszego Boga” to czas, gdy ci, którzy opłakują w Syjonie, zostają pocieszeni i stają się „drzewami sprawiedliwości”, aby „uwielbić Pana”. Oni uwielbiają Pana, bo „w owych dniach i w owym czasie, mówi Pan, będzie się szukać nieprawości Izraela, a nie będzie jej”. Ci, którzy opłakują, to ci, którzy zostali opieczętowani, i to oni „odbudują dawne rumowiska”, „podźwigną dawne spustoszenia” i „naprawią spustoszone miasta, spustoszenia wielu pokoleń”. „Zostaną nazwani

Kapłanami Pana”, a ludzie będą ich nazywać „Sługami naszego Boga”.

Sprawiedliwość stu czterdziestu czterech tysięcy ma „rozwinąć się przed wszystkimi narodami”, gdy zostaną podniesieni jako sztandar w godzinie wielkiego trzęsienia ziemi. Ich sprawiedliwość wzrasta stopniowo, gdyż jest „jak ziemia wydaje swe pędy i jak ogród sprawia, że kiełkuje to, co w nim zasiano; tak Pan Bóg sprawi, że sprawiedliwość i chwała rozwiną się”. Opieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy rozpoczęło się wraz z nadejściem późnego deszczu 1 września 2001 roku. Wtedy właśnie ziemia wydała swoje pędy. Izajasz wskazuje, kiedy pędy wyrastają.

W miarę, gdy wypuszcza pędy, będziesz się z nim rozprawiał; on powstrzyma swój srogi wiatr w dniu wschodniego wiatru. Przez to więc zostanie oczyszczona nieprawość Jakuba; i to jest cały owoc, by zgładzono jego grzech: gdy uczyni wszystkie kamienie ołtarza jak kamienie wapienne, rozbite na kawałki, gaje i posągi nie ostoją się. Izajasz 27:8–9.

W „dniu wschodniego wiatru”, który jest Jego „srogim wiatrem”, który „On powściąga”, „wypuszczanie” pąków rozpocznie się, gdy deszcz zostanie „odmierzony”. „Stayeth” znaczy wstrzymany. Gdy cztery wiatry zostaną wstrzymane przez czterech aniołów z siódmego rozdziału Objawienia, rozpoczyna się pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. W tym czasie późny deszcz zaczyna „pokrapywać” umiarkowanie, gdyż słowo „miarą” w tym wersecie oznacza umiarkowanie. Na początku okresu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy późny deszcz jest odmierzany, a pod koniec tego okresu jest bez miary.

Wielkie wylanie Ducha Bożego, które rozświetla całą ziemię Swoją chwałą, nie nastąpi, dopóki nie będziemy mieli oświeconego ludu, który z doświadczenia wie, co znaczy być współpracownikami Boga. Kiedy będziemy mieli całkowite, z całego serca poświęcenie się służbie Chrystusa, Bóg zaznaczy to wylaniem Swego Ducha bez miary; lecz tak się nie stanie, dopóki największa część Kościoła nie będzie współpracować z Bogiem. Bóg nie może wylać Swego Ducha, gdy egoizm i pobażanie sobie są tak jawne; gdy panuje duch, który, przełożony na słowa, wyraziłby odpowiedź Kaina — 'Czyż jestem stróżem brata mego?' Jeśli prawda na ten czas, jeśli znaki, które narastają ze wszystkich stron, świadczące, że koniec wszystkiego jest bliski, nie są wystarczające, by obudzić drzemiącą energię tych, którzy utrzymują, że znają prawdę, wówczas ciemność proporcjonalna do światła, które świeciło, ogarnie te dusze. Nie ma nawet pozoru usprawiedliwienia dla ich obojętności, który mogliby przedłożyć Bogu w owym wielkim dniu ostatecznego rozrachunku. Nie będzie też powodu do przedstawienia, dlaczego nie żyli, nie chodzili i nie pracowali w świetle świętej prawdy Słowa Bożego, i w ten sposób nie ukazali pograżonemu w grzechu światu poprzez swoje postępowanie, współczucie i zapał, że mocy i realności ewangelii nie da się podważyć. Review and Herald, 21 lipca 1896 r.

Okres próby późnego deszczu i pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy rozpoczyna się wraz z określeniem miary wylania Ducha Świętego, gdyż pszenica i kąkol doszły do czasu żniwa. Deszcz doprowadza obie grupy do dojrzałości, następnie pod koniec okresu próby pszenica i kąkol zostają rozdzielone, a pszenica wtedy "pozna z doświadczenia, co znaczy być współpracownikami Boga". Wtedy "będą mieć całkowite, z całego serca poświęcenie służbie Chrystusa, a Bóg potwierdzi to wylaniem swego Ducha bez miary."

„Dzień srogiego wschodniego wiatru” nastął 11 września 2001 roku i rozpoczął się spór Habakuka o fałszywe przesłanie pokoju i bezpieczeństwa związane z przesłaniem późnego deszczu, w przeciwieństwie do przesłania wskazującego na dzień Bożej pomsty. Wtedy rośliny, zarówno pszenica, jak i kąkol, zaczęły pączkować i wydawać owoc, którego miały dowieść w czasie sądu związanego z rychło nadchodzącym prawem niedzielnym.

„Ponownie przypowieści te uczą, że po sądzie nie będzie już czasu łaski. Gdy dzieło ewangelii zostanie zakończone, natychmiast następuje oddzielenie dobrych od złych, a los każdej z tych grup zostaje na zawsze przesądzony.” Przypowieści Chrystusa, 123.

Jedna grupa oddaje pokłon słońcu w rozdziale ósmym Księgi Ezechiela, a druga otrzymuje pieczęć Boga w rozdziale dziewiątym. W rozdziale dwudziestym pierwszym Ewangelii Łukasza Chrystus wskazuje sto czterdzieści cztery tysiące i przedstawia znak, który wyznacza ostatnie pokolenie w historii Ziemi. Wskazał znak, który chrześcijanie muszą rozpoznać, aby uciec przed zniszczeniem Jerozolimy.

A gdy ujrzycie Jerozolimę otoczoną przez wojska, wiedźcie, że jej spustoszenie jest bliskie. Wtedy ci, którzy są w Judei, niech uciekają w góry; a ci, którzy są w niej, niech z niej wyjdą; a ci, którzy są na wsi, niech do niej nie wchodzi. Albowiem są to dni pomsty, aby wypełniło się wszystko, co jest napisane. Łukasz 21:20-22.

Jezus wskazał — „linia po linii” — więcej proroczych cech znaku, gdyż Jego słowa są zapisane nie tylko u Łukasza, ale także u Mateusza i Marka.

I ta ewangelia o królestwie będzie głoszona po całym świecie na świadectwo wszystkim narodom; a wtedy nadejdzie koniec. Gdy więc ujrzycie ohydę spustoszenia, o której mówił prorok Daniel, stojącą w miejscu świętym (kto czyta, niech rozumie), wtedy ci, którzy są w Judei, niech uciekają w góry. Mateusza 24:14-16.

A Ewangelia musi najpierw być głoszona wśród wszystkich narodów. Lecz gdy was poprowadzą i wydadzą, nie troszczcie się z góry, co macie mówić, ani tego nie obmyślajcie; lecz cokolwiek będzie wam dane w owej godzinie, to mówcie; bo nie wy mówicie, lecz Duch Święty. A brat wyda brata na śmierć, i ojciec syna; a dzieci powstaną przeciw swoim rodzicom i doprowadzą do ich śmierci. I będziecie znieawidzeni przez wszystkich z powodu mojego imienia; lecz kto wytrwa do końca, ten będzie zbawiony. A gdy ujrzycie ohydę spustoszenia, o której mówił prorok Daniel, stojącą tam, gdzie stać nie powinna (kto czyta, niech rozumie), wtedy ci, którzy są w Judei, niech uciekają w góry. Ewangelia według Marka 13:10-14.

Zanim siedem ostatnich plag — będące ostatecznym i doskonałym wypełnieniem „dni pomsty” — zostanie dokonane na dwóch grupach ludzi, ewangelia o królestwie musi zostać zwiastowana i ogłoszona pośród wszystkich narodów. Poselstwo ewangelii zostaje przekazane narodom w związku z wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną w Stanach Zjednoczonych, gdy sto czterdzieści cztery tysiące zostają podniesieni jak chorągiew. „Dni pomsty” oznaczają okres sądu wykonawczego nad nierzadnicą Babilonu, który zaczyna się wraz z ustawą niedzielną w Stanach Zjednoczonych i dobiega końca, gdy Michał powstaje, zamyka się czas łaski dla ludzi, a gniew Boży zostaje wylany w siedmiu ostatnich plagach.

Okres ten to "godzina", którą określa Marek, oraz "godzina" "wielkiego trzęsienia ziemi", i "godzina", w której dziesięciu królów zgadzają się oddać swoje siódme królestwo papieżowi. Gdy ostatnia dusza przyjmie ewangelię, która jest ogłaszana wszystkim narodom, czas próby się kończy, a gniew Boży zostaje wylany bez miłosierdzia. Ten okres zaczyna się od głoszenia ewangelii wszystkim narodom, gdy sztandar zostaje podniesiony, i kończy się w chwili, gdy ostatnia osoba odpowie na orędzie ewangelii ogłaszane, głoszone i publikowane przez ten sztandar. Ten okres to "dni pomsty".

W Ewangelii Łukasza, w rozdziale dwudziestym pierwszym, Jezus precyzyjnie wskazuje ten moment w historii, gdyż wskazuje ostatnie pokolenie, które nie umrze przed Jego powtórny przyjściem. Wskazuje znak, który jest określony jako „ohyda spustoszenia”, o której mówił prorok Daniel. Znak ten to chwila, gdy ohyda spustoszenia stoi w „miejscu świętym” i gdy „stoi tam, gdzie stać nie powinna”, a także gdy Jerozolima jest „otoczona wojskami”.

W roku 66 Cestius otoczył Jerozolimę wojskami; chrześcijanie w Jerozolimie uciekli z miasta, a Siostra White stwierdza, że podczas zniszczenia, które ostatecznie zakończyło się w roku 70, nie zginął ani jeden chrześcijanin. Cestius rozpoczął oblężenie, po czym wycofał się z najwyraźniej nieznanymi przyczynami, a chrześcijanie w mieście uciekli, zgodnie z ostrzeżeniem związanym ze znakiem. W roku 70 Titus dopełnił zniszczenia, ponownie rozpoczynając oblężenie. Oblężenie Cestiusa było początkiem tego, co nazywa się Pierwszą wojną żydowsko-rzymską, a oblężenie i zniszczenie dokonane przez Titusa było końcem Pierwszej wojny żydowsko-rzymskiej.

Cała ta historia trwała trzy i pół roku, zaczęła się i zakończyła oblężeniem, a jej początek zawierał znak dla ludu Bożego. Ta historia została przez Chrystusa określona jako dni pomsty Bożej, co było szczególnym elementem, który miał On wskazać w swojej posłudze. Te dni oznaczają sąd wykonawczy nad nierządnicą Rzymu, który rozpoczyna się wraz z wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną i kończy się, gdy zamknie się czas łaski dla ludzi. Na początku sądu wykonawczego nad nierządnicą Babilonu sto czterdzieści cztery tysiące zostają wywyższeni jako sztandar, który jest znakiem. Gdy inne stado Boże zobaczy ten znak, ma uciekać z Babilonu, którego zagłada została zobrazowana przez zniszczenie Jerozolimy.

W następnym artykule będziemy dalej rozważać dwudziesty pierwszy rozdział Ewangelii Łukasza.